Dosarul nr. 3-2455/2025
2-25139499-12-3-01102025

H O T Ă R Â R E
în numele Legii

25 martie 2026 mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani
în componența:
Președintele ședinței, judecătorul Ina Pruteanu
Grefierul Ilie Crîjanovschi

examinând în ședință de judecată publică acțiunea de contencios administrativ intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Alexandru Mîndrescu, prin intermediul avocatei Liliana Bînzari, împotriva Inspectoratului de Poliție Buiucani, terț Maria Mîndrescu, privind anularea ordinului de restricție de urgență nr. 207 din 01 august 2025 emis în privința lui Alexandru Mîndrescu; anularea ca fiind neîntemeiat a chestionarului de constatare și evaluare a riscurilor în cazurile de violență în familie din 31 iulie 2025; anularea ca fiind neîntemeiată a deciziei din 01 august 2025 „privind rezultatul examinării materialului înregistrat în R-II cu nr. 12334 din 30 iulie 2025" în partea în care s-a propus de a-l lua în evidență pe Alexandru Mîndrescu ca agresor de familie; anularea refuzului de a admite cererea prealabilă; încasarea cheltuielilor de judecată din contul pârâtului,

c o n s t a t ă :

Pretențiile reclamantului:

La 01 octombrie 2025, Mîndrescu Alexandru, prin intermediul avocatei Liliana Bînzari, a depus cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului de Poliție Buiucani, terț Maria Mîndrescu, privind anularea ordinului de restricție de urgență nr. 207 din 01 august 2025 emis în privința lui Alexandru Mîndrescu; anularea ca fiind neîntemeiat a chestionarului de constatare și evaluare a riscurilor în cazurile de violență în familie din 31 iulie 2025; anularea ca fiind neîntemeiată a deciziei din 01 august 2025 „privind rezultatul examinării materialului înregistrat în R-II cu nr. 12334 din 30 iulie 2025" în partea în care s-a propus de a-l lua în evidență pe Alexandru Mîndrescu ca agresor de familie; anularea refuzului de a admite cererea prealabilă; încasarea cheltuielilor de judecată din contul pârâtului.

În motivarea acțiunii, reclamantul a indicat că, la 01 august 2025, Inspectoratul de Poliție Buiucani a emis ordinul de restricție de urgență nr. 207,

prin care i-au fost impuse mai multe interdicții, inclusiv limitarea oricărui contact cu fosta soție, interdicția de a se apropia de anumite locuri frecventate de aceasta, restricționarea comunicării cu victima și copiii, precum și interdicția de a păstra și purta armă. Măsurile au fost aplicate pentru o perioadă de cinci zile.

Potrivit reclamantului, ordinul a fost emis în baza unei sesizări depuse de fosta sa soție, care a invocat pretinse acțiuni de intimidare și amenințare manifestate prin intermediul unor mesaje expediate prin aplicații de comunicare electronică. În urma plângerii, persoana respectivă a fost audiată de colaboratorii poliției, iar ulterior a fost întocmit chestionarul de evaluare a riscurilor și emis ordinul contestat.

Reclamantul consideră că ordinul de restricție este neîntemeiat și ilegal, întrucât faptele imputate nu întrunesc elementele constitutive ale violenței psihologice prevăzute de legislația privind prevenirea și combaterea violenței în familie. Acesta a susținut că mesajele expediate nu conțineau amenințări reale și nu urmăreau impunerea voinței sale asupra fostei soții, exercitarea controlului asupra acesteia sau intimidarea ei.

În susținerea poziției sale, reclamantul a explicat că între părți există neînțelegeri legate de exercitarea drepturilor și obligațiilor părintești față de copiii minori comuni. Potrivit acestuia, comunicările dintre foștii soți au avut la bază preocupările sale privind bunăstarea și supravegherea copiilor. Acesta afirmă că și-a exprimat nemulțumirea față de anumite situații pe care le considera contrare interesului superior al copiilor și a indicat că intenționează să sesizeze autoritățile competente pentru verificarea acestora.

Reclamantul consideră că exprimarea intenției de a sesiza instituțiile competente nu poate fi calificată drept amenințare și reprezintă exercitarea unui drept legal. În opinia sa, orice demers orientat spre protecția intereselor copiilor nu poate fi interpretat ca formă de violență psihologică împotriva celuilalt părinte.

Acesta a mai indicat că anumite expresii utilizate în cadrul schimbului de mesaje nu pot fi considerate, prin ele însele, acte de violență psihologică în lipsa unor acțiuni concrete de intimidare, constrângere sau exercitare a controlului. De asemenea, reclamantul a contestat afirmațiile potrivit cărora ar fi transmis informații cu caracter intim sau ar fi încălcat viața privată a fostei soții.

Totodată, reclamantul a susținut că în cadrul discuțiilor dintre părți au existat și exprimări din partea fostei soții pe care le apreciază ca având caracter intimidant sau amenințător, însă aceste aspecte nu au fost luate în considerare de către organele de poliție la examinarea cazului. În opinia sa, sesizarea adresată poliției și măsurile ulterioare adoptate au avut drept scop limitarea posibilității sale de a interveni în apărarea intereselor copiilor și de a formula critici privind modul de exercitare a obligațiilor părintești. Reclamantul consideră că, în mod nejustificat, a

fost etichetat drept agresor familial, fapt care îi afectează reputația și exercitarea drepturilor părintești.

Referitor la chestionarul de evaluare a riscurilor întocmit de poliție, reclamantul a afirmat că acesta nu reflectă existența unor riscuri reale de violență psihologică și că a fost completat fără o analiză obiectivă a circumstanțelor. În consecință, consideră că documentul respectiv trebuie anulat ca neîntemeiat.

Cu privire la decizia prin care s-a propus luarea sa în evidență ca agresor familial, reclamantul a susținut că aceasta este rezultatul unor concluzii eronate și al unei interpretări greșite a faptelor. În opinia sa, o asemenea măsură îi creează consecințe negative importante și nu are suport de fapt sau de drept.

Un argument distinct invocat în acțiune vizează lipsa competenței teritoriale a Inspectoratului de Poliție Buiucani pentru emiterea ordinului contestat. Reclamantul a indicat că persoana care s-a declarat victimă a prezentat informații contradictorii privind domiciliul și locul de trai efectiv. Potrivit susținerilor sale, aceasta locuia împreună cu copiii într-o localitate din raionul Strășeni, și nu în municipiul Chișinău.

În aceste condiții, reclamantul consideră că autoritatea competentă să examineze cazul și să dispună eventuale măsuri de protecție era inspectoratul de poliție din raza teritorială a domiciliului efectiv al presupusei victime, respectiv Inspectoratul de Poliție Strășeni. Acesta a invocat prevederile Codului administrativ referitoare la competența teritorială a autorităților publice și a susținut că actele administrative emise de o autoritate necompetentă sunt lovite de nulitate.

Totodată, reclamantul a afirmat că împrejurările cauzei nu justificau emiterea unui ordin de restricție de urgență. Acesta a subliniat că între momentul sesizării și emiterea ordinului a existat un interval de timp care, în opinia sa, demonstrează inexistența unei situații urgente sau a unui pericol iminent pentru presupusa victimă.

Reclamantul a mai indicat că materialele anexate de persoana terță, care a depus plângerea, indică faptul că evenimentele invocate s-au desfășurat în localitatea de domiciliu a acesteia din raionul Strășeni, și nu în municipiul Chișinău. În acest context, consideră că Inspectoratul de Poliție Buiucani și-a depășit competența teritorială și a intervenit într-o situație care nu îi revenea spre examinare.

Pe lângă aspectele ce țin de competență și temeinicie, reclamantul a invocat și o serie de neregularități procedurale. Acesta a susținut că documentele întocmite în cadrul examinării sesizării conțin corectări și neconcordanțe neexplicate, că persoanele implicate în instrumentarea cazului nu au fost desemnate în mod clar și că există discrepanțe între persoanele care au efectuat anumite acte procedurale și cele care le-au semnat.

De asemenea, reclamantul a atras atenția asupra unor neconcordanțe privind data luării la cunoștință a ordinului de restricție de către presupusa victimă, apreciind că acestea ridică dubii serioase cu privire la modul de întocmire și administrare a documentelor aferente cauzei. În opinia sa, toate aceste circumstanțe demonstrează că examinarea sesizării nu a fost realizată cu respectarea principiilor legalității, imparțialității și bunei administrări. Reclamantul a susținut că autoritatea publică a exercitat în mod arbitrar competența sa discreționară și a emis actele contestate fără o verificare suficientă a faptelor și fără existența unor probe care să justifice concluziile formulate.

În drept, acțiunea a fost întemeiată pe prevederile Codului administrativ referitoare la controlul judecătoresc al actelor administrative, la principiile legalității și proporționalității, precum și la dreptul persoanei vătămate de a solicita anularea actelor administrative considerate ilegale și repararea prejudiciilor cauzate prin emiterea acestora.

În consecință, reclamantul a solicitat instanței anularea ordinului de restricție de urgență nr. 207 din 01 august 2025 emis în privința lui Alexandru Mîndrescu; anularea ca fiind neîntemeiat a chestionarului de constatare și evaluare a riscurilor în cazurile de violență în familie din 31 iulie 2025; anularea ca fiind neîntemeiată a deciziei din 01 august 2025 „privind rezultatul examinării materialului înregistrat în R-II cu nr. 12334 din 30 iulie 2025” în partea în care s-a propus de a-l lua în evidență pe Alexandru Mîndrescu ca agresor de familie; anularea refuzului de a admite cererea prealabilă; încasarea cheltuielilor de judecată din contul pârâtului.

Obiecțiile pârâtului:

La 21 noiembrie 2025, Inspectoratul de Poliție Buiucani, mun. Chișinău a depus referință asupra cererii de chemare în judecată, prin care s-a solicitat respingerea acțiunii.

În susținerea poziției sale, autoritatea publică pârâtă a specificat că, în baza declarațiilor victimei, circumstanțelor constatate la fața locului și evaluării riscurilor, au fost identificate următoarele manifestări relevante ale violenței psihologice: insultări și amenințări verbale. Aceste manifestări se circumscriu definiției legale și constituie motiv temeinic și suficient pentru emiterea ordinului de restricție de urgență.

A menționat că ordinul de restricție de urgență a fost emis în strictă conformitate cu art. 12^1 din Legea nr. 45/2007, care conferă poliției dreptul de a emite imediat ordinul de restricție de urgență, atunci când există un risc iminent pentru securitatea victimei; pct. 16, 21, 27 din Instrucțiunea metodică aprobată prin ordinul MAI nr. 93/2023, care obligă agentul constatator să intervină prompt, să evalueze riscurile și să emită ordinul atunci când se constată forme de violență fizică, psihologică, emoțională sau alte tipuri de abuz; prevederile Legii nr.

45/2007, care definește violența psihologică și stabilește că aceasta justifică emiterea măsurilor de protecție.

Astfel, în conformitate cu pct. 37 din Instrucțiune, agentul constatator a completat formularul de evaluare inițială a riscurilor, analiza indicatorilor de risc, aprecierea gradului de pericol. În urma examinării au fost identificate riscuri majore precum: existența comportamentului agresiv verbal persistent; amenințări directe sau indirecte; control coercitiv; stare psihologică vulnerabilă a victimei; posibilitatea escaladării conflictului.

Astfel, autoritatea publică pârâtă a făcut referire la Instrucțiunea metodică (Ordinul nr. 93/2023), potrivit căreia identificarea oricărui risc iminent obligă agentul să emită ordinul de restricție de urgență fără întârziere, pentru protejarea victimei.

Astfel, autoritatea publică a motivat decizia menționând următoarelor temeiuri:

(1) Conform art. 12^1 alin. (1) din Legea nr. 45/2007, polițistul este obligat să emită ordin atunci când există risc iminent, chiar în lipsa consimțământului victimei. Astfel, consideră că condiția este îndeplinită.

(2) Violența psihologică este recunoscută explicit ca formă de violență în familie (art. 3 din Legea nr. 45/2007), iar legislația permite emiterea ordinului pentru protecție împotriva oricărei forme de violență, nu doar fizice.

(3) Conform prevederilor Instrucțiunii MAI nr. 93/2023, aceasta impune intervenție imediată și aplicarea măsurilor restrictive pentru neutralizarea agresorului și prevenirea escaladării.

(4) Riscurile identificate au demonstrat intenția agresorului de a controla, intimida, manipula și continua comportamentul abuziv, ceea ce pune în pericol integritatea emoțională și securitatea victimei.

(5) Măsura este proporțională, necesară și adecvată, având scop exclusiv protector, conform art. 1 din Legea nr. 45/2007.

Astfel, conform art. 12^1 alin. (5) din Legea nr. 45/2007, ordinul de restricție de urgență a fost emis pe un termen de 5 zile, perioada fiind justificată prin persistența comportamentului psihologic, vulnerabilitatea victimei, necesitatea stabilizării situației și împiedicarea contactului imediat între părți.

Având în vedere cadrul legal imperativ, îndeplinirea condițiilor formale și materiale pentru emiterea ordinului de restricție de urgență, existența violenței psihologice confirmate, riscul iminent identificat, obligația poliției de a proteja persoanele aflate în situații de violență domestică, autoritatea publică pârâtă a solicitat menținerea în vigoare a ordinului de restricție de urgență ca măsură legală, necesară și proporțională pentru protecția victimei.

Poziția terțului:

Prin încheierea instanței din 17 octombrie 2025, întru asigurarea protecției efective a drepturilor părților în proces, în temeiul art. 205 din Codul administrativ, a fost atrasă în proces în calitate de terț Maria Mîndrescu.

Fiindu-i comunicată acțiunea, terțul Maria Mîndrescu nu și-a exercitat dreptul de a se expune asupra pretențiilor reclamantului printr-o referință.

În ședința de judecată, reclamantul Mîndrescu Alexandru și avocata acestuia Liliana Bînzari au susținut în fapt și drept cererea de chemare în judecată, solicitând admiterea integrală a acțiunii în contencios administrativ.

Reprezentantul autorității publice pârâte și terțul Maria Mîndrescu, fiindu-le comunicate data, ora și locul desfășurării ședinței de judecată, nu s-au prezentat, nu au comunicat instanței motivele absenței și nu au solicitat amânarea examinării cauzei.

Respectiv, în conformitate cu prevederile art. 218 lit. d) din Codul administrativ, instanța a dispus examinarea cauzei în lipsa participanților absenți.

Admisibilitatea acțiunii în contencios administrativ.

În fapt și în drept, obiectul acțiunii în contencios administrativ îl constituie cererea înaintată de Alexandru Mîndrescu, prin intermediul avocatei Liliana Bînzari, împotriva Direcției de Poliție a mun. Chișinău, Inspectoratul de Poliție Buiucani, terț Maria Mîndrescu, privind anularea ordinului de restricție de urgență nr. nr. 207 din 01 august 2025, anularea ca fiind neîntemeiat a chestionarului de constatare și evaluare a riscurilor în cazurile de violență în familie din 31 iulie 2025; anularea ca fiind neîntemeiată a deciziei din 01 august 2025 „privind rezultatul examinării materialului înregistrat în R-II cu nr. 12334 din 30 iulie 2025” în partea în care s-a propus de a-l lua în evidență pe Alexandru Mîndrescu ca agresor de familie; anularea refuzului de a admite cererea prealabilă; încasarea cheltuielilor de judecată din contul pârâtului.

În sensul art. 20 și art. 189 alin. (1) din Codul administrativ, orice persoană poate înainta o acțiune în contencios administrativ, dacă revendică încălcarea prin activitatea administrativă a unei autorități publice a unui drept legitim sau a unei libertăți stabilită prin lege. Cu privire la acțiunea în contencios administrativ decid instanțele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform Codului administrativ.

Conform art. 5 din Codul administrativ, activitatea administrativă reprezintă totalitatea actelor administrative individuale și normative, a contractelor administrative, a actelor reale, precum și a operațiunilor administrative realizate de autoritățile publice în regim de putere publică, prin care se organizează aplicarea legii și se aplică nemijlocit legea.

Potrivit art. 10 alin. (1) din Codul administrativ, actul administrativ individual este orice dispoziție, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin naşterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public.

Articolul 11 alin. (1) lit. a) din Codul administrativ prevede că, actul administrativ individual defavorabil este actul care impune destinatarilor lor obligații, sancțiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat.

În drept, instanța de judecată reține că, în temeiul art. 17 din Codul administrativ, drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

Conform art. 22 alin. (1) din Codul administrativ, autoritățile publice și instanțele de judecată competente cercetează starea de fapt din oficiu. Acestea stabilesc felul și volumul cercetărilor și nu sunt legate nici de expunerile participanților, nici de cererile lor de reclamare a probelor.

În conformitate cu prevederile art. 206 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, o acțiune în contencios administrativ poate fi depusă pentru: a) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ individual (acțiune în contestare); b) obligarea autorității publice să emită un act administrativ individual (acțiune în obligare); c) impunerea la acțiune, la tolerare a acțiunii sau la inacțiune (acțiune în realizare); d) constatarea existenței sau inexistenței unui raport juridic ori nulității unui act administrativ individual sau a unui contract administrativ (acțiune în constatare); sau e) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ normativ (acțiune de control normativ).

Acțiunea în constatare prezumă existența unui interes îndreptățit pentru constatarea solicitată. Acțiunea în constatare nu poate fi înaintată dacă reclamantul își poate sau și-ar putea revendica drepturile printr-o altă acțiune prevăzută la alin. (1), cu excepția situației când se urmărește constatarea nulității unui act administrativ individual sau normativ.

Potrivit art. 207 alin. (1) din Codul administrativ, instanța verifică din oficiu dacă sunt întrunite condițiile pentru admisibilitatea unei acțiuni în contenciosul administrativ. Dacă este inadmisibilă, acțiunea în contencios administrativ se declară ca atare prin încheiere judecătorească susceptibilă de recurs.

Art. 207 alin. (2) din Codul administrativ, prevede că acțiunea în contencios administrativ se declară inadmisibilă în special când:

a) există o hotărâre judecătorească definitivă cu privire la un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept;

b) există o încheiere judecătorească prin care s-a dispus încetarea procesului în legătură cu faptul că reclamantul a renunțat la acțiune sau și-a retras acțiunea

într-un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept sau că între parți s-a încheiat o tranzacție de împăcare;

c) la aceeași sau la altă instanță de judecată se examinează o acțiune între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept;

d) acțiunea a fost depusă după expirarea termenului prevăzut la art. 209;

e) reclamantul nu poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art. 17;

f) nu sunt întrunite condițiile prevăzute la art. 208 din Codul administrativ – procedura prealabilă;

g) acțiunea a fost depusă de o persoană fără împuterniciri în acest sens;

h) cererea de chemare în judecată nu corespunde cerințelor prevăzute la art. 211 alin. (1) și (2) și art. 212 alin. (1) și reclamantul nu a înlăturat neajunsurile în termenul stabilit de instanța de judecată.

Conform art. 208 alin. (1) din Codul administrativ, în cazurile prevăzute de lege, până la înaintarea acțiunii în contencios administrativ, se va respecta procedura prealabilă.

Potrivit art. 162 alin. (1)-(2) din Codul administrativ, procedura prealabilă urmărește scopul de a verifica legalitatea actelor administrative individuale. Dacă autoritatea publică nu soluționează petiția în termenele prevăzute de prezentul cod, persoana afectată este în drept să depună cerere prealabilă.

Alineatul (3) lit. a) al aceluiași articol, prevede că, cererea prealabilă poate fi îndreptată spre anularea în tot sau în parte a unui act administrativ individual ilegal sau nul.

În temeiul art. 209 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, acțiunea în contestare și acțiunea în obligare se înaintează în decurs de 30 de zile, dacă legea nu prevede altfel. Acest termen începe să curgă de la: a) data comunicării sau notificării deciziei cu privire la cererea prealabilă sau data expirării termenului prevăzut de prezentul cod pentru soluționarea acesteia; b) data comunicării sau notificării actului administrativ individual, dacă legea nu prevede procedura prealabilă. Prevederile art. 165 alin. (1) referitoare la nesoluționarea în termen se aplică corespunzător. Dacă informația cu privire la exercitarea căilor de atac nu se conține în actul administrativ individual sau în decizia cu privire la cererea prealabilă ori este indicată incorect, înaintarea acțiunii în contencios administrativ se admite în termen de un an de la comunicarea sau notificarea actului administrativ sau a deciziei cu privire la cererea prealabilă.

Instanța de judecată consideră că *pretenția cu privire la anularea deciziei Inspectoratului de Poliție Buiucani din 01 august 2025* „privind rezultatul examinării materialului înregistrat în R-II cu nr. 12334 din 30 iulie 2025” în partea în care s-a propus de a-l lua în evidență pe Alexandru Mîndrescu ca agresor de

familie, *urmează a fi declarată inadmisibilă în temeiul prevederilor art. 207 alin. (1) din Codul administrativ*, din următoarele considerente.

Decizia respectivă nu poate forma obiect al controlului judecătoresc exercitat în procedura contenciosului administrativ.

Potrivit art. 20 din Codul administrativ, dacă printr-o activitate administrativă se încalcă un drept legitim sau o libertate stabilită prin lege, acest drept poate fi revendicat printr-o acţiune în contencios administrativ, cu privire la care decid instanţele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform prezentului cod. Totodată, conform art. 17 din Codul administrativ, drept vătămat este orice drept sau libertate stabilită de lege căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă. Rezultă că obiect al controlului judecătoresc în contencios administrativ pot constitui doar acele acte sau măsuri ale autorităților publice care produc prin ele însele efecte juridice directe asupra drepturilor și intereselor legitime ale persoanei.

Din materialele cauzei rezultă că decizia contestată a fost emisă în cadrul procedurii de examinare a materialului înregistrat în Registrul nr. II și reprezintă actul prin care agentul constatator a dispus încetarea examinării materialului în temeiul art. 447[1] alin. (1) lit. a) din Codul contravențional. Prin urmare, natura juridică a actului respectiv este determinată de normele procedurii contravenționale și de competențele conferite organului constatator în cadrul acestei proceduri speciale.

Instanța reține că mențiunea inclusă la pct. 1 al deciziei privind luarea reclamantului în evidență ca agresor familial nu constituie un act administrativ individual distinct și nici o măsură administrativă autonomă susceptibilă de control separat în contencios administrativ. Această consemnare reprezintă o operațiune administrativă subsecventă constatărilor efectuate de organul de poliție în contextul examinării cazului de violență în familie și este inseparabil legată de existența și valabilitatea actelor care au stat la baza acesteia, în special a ordinului de restricție de urgență și a evaluării riscurilor.

Or, evidența persoanelor în calitate de agresori familiali nu constituie prin ea însăși o sancțiune, nu stabilește drepturi sau obligații noi și nu produce efecte juridice independente de actele care au fundamentat înscrierea respectivă. Eventualele consecințe juridice invocate de reclamant derivă din existența ordinului de restricție de urgență și din constatările efectuate de autoritatea competentă în cadrul procedurii de prevenire și combatere a violenței în familie, și nu din simpla mențiune privind luarea la evidență.

Mai mult, instanța menționează că reclamantul contestă în prezenta cauză însăși legalitatea ordinului de restricție de urgență, act care a constituit fundamentul factual și juridic al consemnării contestate. În situația în care acest act ar fi anulat, toate efectele juridice subsecvente generate de acesta, inclusiv evidența

reclamantului în calitate de agresor familial, ar urma să fie înlăturate de drept, fără a fi necesară exercitarea unui control jurisdicțional distinct asupra mențiunii respective.

Sunt de menționat și prevederile art. 2 alin. (3) lit. b) din Codul administrativ, care stabilește că prevederile prezentului cod nu se aplică raporturilor juridice ale autorităților publice care acționează în baza Codului contravențional sau Codului penal.

Prin urmare, instanța constată că decizia contestată nu reprezintă un act administrativ susceptibil de contestare în procedura contenciosului administrativ. În consecință, capătul de cerere privind anularea deciziei Inspectoratului de Poliție Buiucani din 01 august 2025, în partea referitoare la luarea reclamantului în evidență ca agresor familial, urmează a fi declarat inadmisibil.

În rest, analizând materialele cauzei în coroborare cu materialele dosarului administrativ, precum și argumentele participanților la proces, având în vedere faptul că în prezenta cauză părțile nu au invocat și nu au dovedit prin probe pertinente că ar exista o hotărâre judecătorească definitivă cu privire la un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept, că ar exista o încheiere judecătorească prin care s-a dispus încetarea procesului în legătură cu faptul că reclamantul a renunțat la acțiune sau și-a retras acțiunea într-un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept, că între parți s-a încheiat o tranzacție de împăcare sau că, la aceeași sau la altă instanță de judecată se examinează o acțiune între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept, nu sunt temeiuri de a considera că acțiunea a fost depusă după expirarea termenului prevăzut la art. 209 din Codul administrativ, a fost respectată procedura de adresare în instanța de judecată, acțiunea a fost semnată și depusă de avocata Liliana Bînzari, care dispune de o astfel de împuternicire în temeiul mandatului Seria MA nr. 2350042, anexat la materialele cauzei, iar reclamantul, poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art. 17 din Codul administrativ, instanța de judecată ajunge la concluzia că, acțiunea în contencios administrativ înaintată de Alexandru Mîndrescu, prin intermediul avocatei Liliana Bînzari, împotriva Inspectoratului de Poliție Buiucani, terț Maria Mîndrescu, întrunește condițiile pentru admisibilitate a unei acțiuni în contenciosul administrativ și, respectiv, este pasibilă de examinare în fond.

Aprecierea instanței:

Audiind explicațiile reclamantului și ale avocatului acestuia, examinând circumstanțele de fapt și drept invocate prin prisma probelor pertinente și concludente administrate în proces, instanța de judecată ajunge la concluzia că este

legal și întemeiat să respingă ca fiind neîntemeiată acțiunea în contencios administrativ, din următoarele considerente.

Potrivit art. 53 alin. (1) din Constituția Republicii Moldova, persoana vătămată într-un drept al său de o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, este îndreptățită să obțină recunoașterea dreptului pretins, anularea actului şi repararea pagubei.

Instanța mai notează că, în corespundere cu art. 1 alin. (1) din Codul administrativ, legislația administrativă reprezintă cadrul juridic principal prin care se asigură reglementarea raporturilor administrative la înfăptuirea activității administrative și a controlului judecătoresc asupra acesteia. (2) Legislația administrativă se întemeiază pe normele constituționale dezvoltate în prezentul cod, în alte legi și în alte acte normative subordonate legii, care reglementează raporturile administrative și care trebuie să fie în concordanță cu Constituția Republicii Moldova. (3) Actele normative subordonate legii se aplică la reglementarea raporturilor administrative doar în cazurile în care sunt emise în temeiul legii și nu contravin ei.

Instanța ține să menționeze că, în conformitate cu art. 2 alin. (2) din Codul administrativ, anumite aspecte ce țin de activitatea administrativă privind domenii specifice de activitate pot fi reglementate prin norme legislative speciale derogatorii de la prevederile prezentului cod numai dacă această reglementare este absolut necesară și nu contravine principiilor prezentului cod.

În acord cu reglementările legale statuate la art. 3 din Codul administrativ, legislația administrativă are drept scop reglementarea procedurii de înfăptuire a activității administrative şi a controlului judecătoresc asupra acesteia, în vederea asigurării respectării drepturilor şi a libertăților prevăzute de lege ale persoanelor fizice şi juridice, ţinându-se cont de interesul public şi de regulile statului de drept.

În corespundere cu art. 6 din Codul administrativ, procedura administrativă este activitatea autorităților publice cu efect în exterior, îndreptată spre examinarea condiţiilor, pregătirea şi emiterea unui act administrativ individual, spre examinarea condiţiilor, pregătirea şi încheierea unui contract administrativ sau examinarea condiţiilor, pregătirea şi întreprinderea unei măsuri strict de autoritate publică. Emiterea unui act administrativ individual, încheierea unui contract administrativ sau întreprinderea unei măsuri strict de autoritate publică sunt părţi ale procedurii administrative.

În conformitate cu art. 10 alin. (1) din Codul administrativ, actul administrativ individual este orice dispoziție, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin naşterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public.

Art. 11 din Codul administrativ prevede că, actele administrative individuale pot fi: a) acte defavorabile – actele care impun destinatarilor lor obligații, sancțiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat; b) acte favorabile – actele care creează destinatarilor săi un beneficiu sau un avantaj de orice fel. Destinatarul unui act administrativ individual este doar persoana către care actul administrativ se îndreaptă. Terţii, ale căror drepturi sunt afectate de actul administrativ individual, nu sunt destinatarii acestuia. Un act administrativ de acordare periodică a prestațiilor materiale sau băneşti este un act administrativ individual prin care o astfel de prestaţie se acordă pentru un număr determinat sau nedeterminat de perioade succesive.

În concordanță cu art. 20 din Codul administrativ, dacă printr-o activitate administrativă se încalcă un drept legitim sau o libertate stabilită prin lege, acest drept poate fi revendicat printr-o acţiune în contencios administrativ, cu privire la care decid instanţele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform prezentului cod.

În accepțiunea art. 21 din Codul administrativ, autorităţile publice şi instanţele de judecată competente trebuie să acţioneze în conformitate cu legea şi alte acte normative. Exercitarea atribuţiilor legale nu poate fi contrară scopului pentru care acestea au fost reglementate. Autorităţile publice şi instanţele de judecată competente nu pot dispune limitarea exercitării drepturilor şi a libertăţilor persoanelor decât în cazurile şi în condiţiile expres stabilite de lege.

În temeiul art. 22 din Codul administrativ, autorităţile publice şi instanţele de judecată competente cercetează starea de fapt din oficiu. Acestea stabilesc felul şi volumul cercetărilor şi nu sunt legate nici de expunerile participanţilor, nici de cererile lor de reclamare a probelor. Faptele deja cunoscute autorităţilor publice sau instanţelor de judecată competente, faptele general notorii şi faptele prezumate în virtutea prevederilor legale nu necesită a fi probate, până la proba contrarie.

În corespundere cu art. 39 din Codul administrativ, orice persoană care revendică un drept vătămat de către o autoritate publică în sensul art. 17 sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri se poate adresa instanței de judecată competente.

Prin prisma art. 189 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice poate înainta o acțiune în contencios administrativ. O acțiune în contencios administrativ poate fi înaintată și atunci când autoritatea publică nu a soluționat în termen legal o cerere.

Din actele cauzei și ale dosarului administrativ, instanța de judecată constată următoarea stare de fapt.

În cadrul examinării cauzei s-a stabilit cu certitudine că, potrivit informației (REI-2) din 30 iulie 2025, Inspectoratul de Poliție Buiucani a primit apelul telefonic de la cet. Maria Mîndrescu, precum că aceasta este amenințată și înjurată de fostul soț (f.d. 3 dosar administrativ).

Prin plângerea din 31 iulie 2025, adresată Inspectoratului de Poliție Buiucani al DP mun. Chișinău, Maria Mîndrescu a indicat următoarele: „Rog organele de poliție de a atrage la răspundere pe fostul soț Mîndrescu Alexandru, care prin metode directe mă amenință și mă intimidează prin expedierea diferitor mesaje cu caracter injurios și denigrator” (f.d. 5 dosar administrativ).

Totodată, la 31 iulie 2025, Maria Mîndrescu a fost audiată în calitate de victimă, în conformitate cu prevederile legale, fiind întocmit în acest sens procesul-verbal de audiere a victimei, ca material probator Maria Mîndrescu a anexat capturile de ecran din conversația cu fostul soț (f.d. 6; 8-11 dosar administrativ).

Prin chestionarul de constatare și evaluare a riscurilor în cazurile de violență în familie din 31 iulie 2025 a fost identificat gradul de risc moderat (f.d. 12 dosar administrativ).

La 01 august 2025, de către reprezentantul organului de constatare al Sectorului de Poliție nr.1 al IP Buiucani, al DP mun. Chișinău, ofițer superior de sector, inspector principal, Vladislav Mocanu, au fost consemnate declarațiile reclamantului Alexandru Mîndrescu, prin procesul-verbal privind actele de constatare, totodată Alexandru Mîndrescu a anexat capturile de ecran din conversația cu Maria Mîndrescu (f.d. 13; 14-16 dosar administrativ).

La 01 august 2025, ora 09:50, Inspectoratul de Poliție Buiucani a emis ordinul de restricție de urgență nr. 207, prin care a dispus că se interzice cet. Alexandru Mîndrescu în perioada de acțiune a ordinului de restricție de urgență:

- Contactul vizual şi orice alt contact, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod cu cet. Mîndrescu Maria;
- Să se apropie de anumite locuri: locul de muncă, de studii, alte locuri determinate pe care victima le frecventează;
- Interzicerea oricărui contact, inclusiv telefonic sau prin orice alte mijloace de comunicare cu victima şi/sau copiii;
- Să păstreze şi să poarte armă.

Măsurile de restricție stabilite în pct. 2 al ordinului au fost aplicate pe un termen de 5 zile, începând cu ziua de 01 august 2025, ora 10:00, până în ziua de 06 august 2025, ora 10:00 (f.d. 17 doar administrativ).

Prin procesul-verbal privind înmânarea actului de procedură (ordin de restricție urgență, ordonanță de protecție) din data de 01 august 2025, inspectorul principal Mocanu Vladislav, l-a informat pe Alexandru Mîndrescu despre măsurile stabilite în ordinul de restricție de urgență și despre răspunderea în caz de neexecutare a acestuia, totodată, a fost specificat la pct. 7 lit. c) precum că ordinul

de restricție acoperă zona: str. Mihai Viteazul 2, str. Melestiu, 26/1, ap. 133 (f.d. 18 dosar administrativ).

Prin raportul din 01 august 2025, inspectorul principal Vladislav Mocanu a solicitat înregistrarea fișei de evidență a lucrului de prevenire terțiară cu agresorul familial și copiile să fie transmise conform competenței teritoriale către IP Strășeni (f.d. 19 dosar administrativ).

Prin decizia privind rezultatul examinării materialului înregistrat în R-II cu nr.12334 din 30 iulie 2025, ofițerul superior de sector al SP nr.1 a IP Buiucani al DP mun. Chișinău, inspector principal, Vladislav Mocanu, a propus de a lua la evidență pe cet. Mîndrescu Alexandru ca agresor familiar; de a înceta examinarea materialului conform art. 447^1 alin. (6) lit. a) din Codul contravențional (f.d. 2 dosar administrativ).

În contextul pretențiilor deduse judecății, instanța reține că în conformitate cu prevederile art. 2 al Legii nr. 45-XVI din 01.03.2007 cu privire la prevenirea și combaterea violenței în familie, în sensul prezentei legi, următoarele noțiuni semnifică:

violenţă în familie – acte de violenţă fizică, sexuală, psihologică, spirituală sau economică, cu excepţia acţiunilor de autoapărare sau de apărare ale altei persoane, inclusiv ameninţarea cu asemenea acte, comise de către un membru de familie în privinţa altui membru al aceleiaşi familii, prin care s-a cauzat victimei prejudiciu material sau moral;

ordin de restricţie de urgenţă – act administrativ emis de poliţie, prin care sunt aplicate măsuri de protecţie menite să asigure înlăturarea imediată a agresorului din locuinţa familiei supuse violenţei şi stabilirea unor interdicţii prevăzute de lege, în vederea prevenirii repetării/comiterii actelor de violenţă, garantând astfel siguranţă victimei şi altor membri ai familiei în locuinţa lor şi în afara acesteia.

Potrivit art. 3 al Legii nr. 45/2007, (1) subiecţi ai violenţei în familie sunt agresorul şi victima membri ai aceleiaşi familii.

(1^1) Subiecţii violenţei împotriva femeilor sunt agresorul şi victima.

(2) Membri de familie, în sensul prezentei legi, sunt:

a) în condiţia de conlocuire: persoanele aflate în căsătorie, în divorţ, sub tutelă şi curatelă, în privinţa cărora a fost instituită o măsură de ocrotire judiciară, rudele, afinii lor, soţii rudelor, persoanele aflate în relaţii asemănătoare celora dintre soţi (concubinaj) sau dintre părinţi şi copii.

În conformitate cu prevederile art. 11 din Legea nr. 45/2007, (1) victimei i se garantează apărarea drepturilor şi intereselor legitime. (3) Autorităţile abilitate cu funcţii de prevenire şi combatere a violenţei împotriva femeilor şi violenţei în familie sunt obligate să reacţioneze prompt la orice sesizare şi să informeze victimele: despre drepturile lor; despre autorităţile şi instituţiile cu funcţii de

prevenire şi combatere a violenţei împotriva femeilor şi violenţei în familie; despre tipul serviciilor şi organizaţiile la care se pot adresa după asistenţă; despre asistenţa disponibilă pentru ele; despre locul şi modalităţile în care pot depune o sesizare; despre procedura ce urmează după depunerea sesizării şi rolul lor după procedurile respective; despre modalitatea obţinerii protecţiei; despre măsura şi condiţiile în care au acces la consultanţă sau asistenţă juridică; despre faptul dacă există ori nu vreun pericol pentru viaţa sau sănătatea lor în cazul eliberării unei persoane reţinute sau condamnate; despre faptul anulării ordonanţei de protecţie.

Conform art. 12 din Legea nr. 45/2007, (1) victima are dreptul să sesizeze orice caz de violenţă împotriva femeilor şi de violenţă în familie şi să solicite protecţie. (2) Reprezentanţilor autorităţilor abilitate cu funcţii de prevenire şi combatere a violenţei împotriva femeilor şi violenţei în familie li se interzice să întreprindă acţiuni menite să descurajeze victima în denunţarea actelor de violenţă la care este supusă. (5) Poliţia este obligată să răspundă imediat la comunicările despre cazurile de violenţă împotriva femeilor şi de violenţă în familie şi să nu subestimeze importanţa acţiunilor de contracarare a oricăror forme de violenţă în familie.

Articolul 12^1 din Legea nr. 45/2007 reglementează procedura eliberării ordinului de restricţie de urgenţă, stipulând că: (1) în caz de stabilire la locul faptei, ca urmare a evaluării riscurilor, a circumstanţelor din care rezultă o bănuială rezonabilă că au fost comise acte de violenţă în familie şi/sau persistă un pericol iminent de repetare sau comitere a acţiunilor violente, organul de poliţie este obligat să dispună imediat eliberarea ordinului de restricţie de urgenţă în privinţa agresorului pentru înlăturarea situaţiei de criză şi, concomitent, întreprinde acţiunile necesare de constatare a comiterii infracţiunii de iolenţă în familie.

(1^1) Organul de poliţie are dreptul să aplice în privinţa agresorului una sau mai multe dintre următoarele măsuri:

a) obligarea de a părăsi temporar locuinţa comună ori de a sta departe de locuinţa victimei;

b) interzicerea de a se apropia de victimă, respectând distanţa ce ar asigura securitatea acesteia şi excluzând orice contact vizual cu victima şi/sau copiii;

c) interzicerea oricărui contact, inclusiv telefonic sau prin orice alte mijloace de comunicare, cu victima şi/sau copiii;

d) interzicerea de a păstra şi purta arma.

(2) Ordinul de restricţie de urgenţă se eliberează pentru o perioadă de până la 10 zile şi se pune îndată în aplicare, agresorul şi victima (în cazul copiilor – reprezentantul legal al victimei) fiind informaţi despre restricţiile aplicate, drepturile şi obligaţiile care le revin şi despre răspunderea pentru neexecutarea cerinţelor ordinului de restricţie.

(3) Supravegherea îndeplinirii măsurilor stabilite în ordinul de restricţie de urgenţă se exercită de către angajaţii postului sau ai sectorului de poliţie din localitate în modul prevăzut de lege.

(4) Agresorul are dreptul să conteste ordinul de restricţie de urgenţă în instanţa de judecată în condiţiile contenciosului administrativ. Depunerea cererii nu suspendă acţiunea ordinului de restricţie.

(5) Victima are dreptul, în perioada de acţiune a ordinului de restricţie de urgenţă, să solicite, în condiţiile legii, eliberarea ordonanţei de protecţie. Acţiunea ordinului de restricţie de urgenţă, în acest caz, se prelungeşte de drept şi încetează odată cu punerea în aplicare a măsurilor de protecţie stabilite de judecată.

Conform art. 13 din Legea nr. 45/2007, (1) cererea despre comiterea actelor de violenţă în familie se depune :

a) la organele de poliţie;

b) în instanţă de judecată;

c) la structura teritorială de asistență socială, structura responsabilă de asistența socială și protecția drepturilor copilului din municipiul Chișinău și din unitatea teritorială autonomă Găgăuzia;

d) la autoritatea administraţiei publice locale.

(2) Cererea se depune la locul:

a) de domiciliere al victimei;

b) temporar de reşedinţă al victimei dacă aceasta a părăsit domiciliul pentru a evita continuarea violenţei directe;

c) de reşedinţă al agresorului;

d) în care victima a căutat asistenţă;

e) în care a avut loc actul de violenţă.

În conformitate cu prevederile art. 15^1 al Legii nr. 45-XVI din 01.03.2007, (1) la cererea întemeiată a victimei, instanţa de judecată poate revoca înainte de termen măsurile de protecţie stabilite.

(2) Revocarea poate fi dispusă dacă sunt întrunite cumulativ următoarele condiţii: a) agresorul a respectat interdicţiile şi obligaţiile stabilite; b) agresorul a urmat/urmează consilierea ori tratamentul care i-au fost stabilite.

(3) Instanţa de judecată va examina dacă voinţa victimei este liber exprimată, asigurându-se că aceasta a avut acces real la asistenţă şi protecţie.

(4) Cererea de revocare se soluţionează cu citarea părţilor şi a reprezentantului poliţiei care a exercitat supravegherea executării ordonanței de protecţie a cărei revocare se solicită.

Potrivit art. 8 alin. (6) lit. f) din Legea nr.45/2007 cu privire la prevenirea și combatere violenței în familie, organele de poliție, la nivel de structură specializată, dispune eliberarea ordinului de restricţie de urgenţă în privinţa agresorului dacă, din circumstanțele stabilite la locul faptei, ca urmare a evaluării

riscurilor, există o bănuială rezonabilă că au fost comise acte de violenţă în familie şi/sau persistă un pericol iminent de repetare/comitere a acţiunilor violente.

Potrivit art. 25 alin. (5) pct. 13^1 din Legea nr.320/2012 cu privire la activitatea Poliţiei şi statutul poliţistului, în realizarea atribuţiilor de serviciu, poliţistul are împuternicirea să elibereze, în cazul violenţei în familie, ordinul de restricție de urgență în privința agresorului în condiţiile legii.

Instanța reține că ordinul de restricție de urgență constituie o măsură administrativă de ingerință semnificativă în drepturile și libertățile persoanei, motiv pentru care emiterea acestuia trebuie să fie fundamentată pe constatarea unor circumstanțe clare, a existenței unui risc real și iminent pentru victima pretinsei violențe și cu respectarea strictă a procedurii prevăzute de lege.

Examinând materialele cauzei, instanța constată existența unor neconcordanțe și vicii procedurale care pun la îndoială legalitatea procesului de constatare a faptelor și, implicit, temeinicia ordinului contestat.

Din materialele dosarului administrativ rezultă că sesizarea telefonică a fost recepționată la 30 iulie 2025, victima s-a prezentat pentru depunerea declarațiilor la 31 iulie 2025, iar ordinul de restricție de urgență a fost emis la 01 august 2025. Autoritatea emitentă nu a demonstrat existența unui pericol iminent care să justifice aplicarea unei măsuri excepționale și urgente. Din materialele cauzei nu rezultă că în intervalul respectiv au fost înregistrate acte noi de agresiune, tentative de apropiere sau alte circumstanțe care să indice existența unei amenințări imediate la adresa victimei. Or, însăși raţiunea instituirii ordinului de restricție de urgență rezidă în necesitatea intervenției imediate a statului pentru neutralizarea unui risc actual și concret de producere sau repetare a unor acte de violență. Emiterea unei asemenea măsuri restrictive nu poate avea la bază simple presupuneri, temeri subiective sau existența unui conflict interpersonal între foști soți, ci trebuie să fie fundamentată pe date obiective care să permită concluzia existenței unei bănuieli rezonabile privind săvârșirea unor acte de violență și a unui pericol iminent pentru integritatea fizică ori psihică a victimei.

În acest context, instanța reține că analiza materialelor anexate la dosarul administrativ relevă faptul că pretinsele acte de violență psihologică invocate de persoana terță constau exclusiv în schimbul unor mesaje scrise dintre foștii soți, în contextul unor divergențe legate de exercitarea drepturilor și obligațiilor părintești față de copiii minori comuni.

Analizând conținutul capturilor de ecran anexate la materialele administrative, instanța constată că acestea reflectă existența unui conflict verbal și a unor relații tensionate între părți, însă nu permit concluzia existenței unor manifestări care să întrunească, în mod evident și neechivoc, elementele unei forme de violență psihologică de natură să justifice aplicarea celei mai severe măsuri administrative preventive prevăzute de Legea nr. 45/2007.

Instanța atrage atenția asupra faptului că o parte semnificativă a comunicărilor dintre părți vizează aspecte referitoare la îngrijirea și supravegherea copiilor minori, exprimarea unor nemulțumiri reciproce și formularea unor acuzații privind modul de exercitare a responsabilităților părintești. Chiar dacă limbajul utilizat de reclamant poate fi apreciat ca fiind nepotrivit, conflictual sau lipsit de respect, asemenea împrejurări nu sunt suficiente, prin ele însele, pentru a fundamenta concluzia existenței unui comportament de control coercitiv, intimidare sistematică sau subordonare psihologică a victimei.

Noțiunea de violență psihologică, în sensul Legii nr. 45/2007, presupune existența unor acțiuni care, prin natura, intensitatea și efectele lor, sunt apte să afecteze grav echilibrul emoțional al victimei, să îi inducă o stare de teamă, insecuritate, dependență sau subordonare și să reprezinte o manifestare a raportului de putere exercitat de agresor asupra acesteia. Or, din materialele dosarului nu rezultă că autoritatea publică ar fi stabilit existența unor asemenea elemente de fapt. Nu au fost administrate probe privind existența unor antecedente de violență în familie, a unor acte repetate de urmărire, constrângere, control excesiv, amenințări cu violența fizică sau alte manifestări care să permită concluzia existenței unui risc real de escaladare a conflictului.

De asemenea, instanța constată că autoritatea pârâtă s-a limitat la reproducerea formală a concluziilor rezultate din chestionarul de evaluare a riscurilor, fără a efectua o analiză individualizată a circumstanțelor concrete ale cauzei și fără a demonstra în ce mod anume conținutul mesajelor examinate justifică existența unui pericol iminent pentru victima pretinselor acte de violență.

În acest sens, instanța reține că evaluarea riscurilor prevăzută de legislația specială nu reprezintă o simplă formalitate procedurală, ci constituie mecanismul esențial prin care organul de poliție trebuie să stabilească existența unor riscuri reale, actuale și obiectiv verificabile. O asemenea evaluare trebuie să fie bazată pe fapte concrete și pe o analiză efectivă a circumstanțelor individuale ale cazului. Contrar acestor exigențe, din dosarul administrativ nu rezultă care au fost elementele obiective care au determinat concluzia existenței unui risc moderat. Autoritatea publică nu a indicat care dintre factorii de risc prevăzuți de legislația specială au fost identificați și nici nu a explicat în ce mod aceștia justificau emiterea ordinului de restricție de urgență.

Instanța conchide că simpla existență a unor expresii ofensatoare sau injurioase într-o conversație purtată între două persoane nu conduce automat la concluzia existenței violenței psihologice în sensul Legii nr. 45/2007. Legislația Republicii Moldova reglementează distinct răspunderea pentru faptele ce aduc atingere onoarei și demnității persoanei, inclusiv pentru injurie, acestea fiind susceptibile de examinare prin prisma normelor contravenționale aplicabile.

Prin urmare, chiar presupunând că anumite expresii utilizate de reclamant ar putea fi apreciate ca ofensatoare, asemenea împrejurări nu justifică, în mod automat, aplicarea unui ordin de restricție de urgență. Măsura respectivă are caracter excepțional și poate fi dispusă doar atunci când există suficiente date care indică existența unui risc real și iminent pentru victima violenței în familie.

Instanța reține că scopul ordinului de restricție de urgență nu este sancționarea unui comportament reprobabil din punct de vedere moral sau social și nici soluționarea conflictelor familiale existente între foștii soți. Acesta reprezintă o măsură preventivă și protectoare, justificată exclusiv de necesitatea prevenirii unor acte de violență și a producerii unor consecințe grave pentru victimă. Or, în cauza dedusă judecății, autoritatea pârâtă nu a demonstrat existența unei legături rezonabile între faptele constatate și necesitatea aplicării măsurilor restrictive dispuse. Nu rezultă că reclamantul ar fi manifestat intenția de a se apropia de persoana terță, de a o urmări, de a exercita constrângeri asupra acesteia sau de a recurge la acte de agresiune care să impună intervenția urgentă a autorităților.

Mai mult, instanța evidențiază că măsurile restrictive aplicate au avut un caracter deosebit de extins, fiind interzis orice contact cu persoana terță și cu copiii minori, fără ca dosarul administrativ să conțină o motivare individualizată privind necesitatea și proporționalitatea fiecărei restricții dispuse.

Principiul proporționalității impune ca orice ingerință a autorităților publice în exercițiul drepturilor fundamentale să fie adecvată scopului urmărit, necesară și proporțională cu gravitatea situației constatate. În lipsa demonstrării unui risc real și iminent, aplicarea unor măsuri restrictive atât de ample apare ca fiind excesivă și insuficient justificată.

Prin urmare, instanța ajunge la concluzia că emiterea ordinului de restricție de urgență nr. 207 din 01 august 2025 nu a fost precedată de o evaluare efectivă și individualizată a riscurilor și nu s-a bazat pe un material probator suficient pentru a demonstra existența unei bănuieli rezonabile privind săvârșirea unor acte de violență psihologică și existența unui pericol iminent de repetare a acestora.

În consecință, instanța apreciază că ordinul contestat a fost emis cu încălcarea condițiilor materiale prevăzute de art. 12^1 din Legea nr. 45/2007, fiind afectat de vicii de legalitate care impun anularea acestuia.

În ceea ce privește pretenția reclamantului referitoare la anularea chestionarului de constatare și evaluare a riscurilor în cazurile de violență în familie din 31 iulie 2025, instanța o apreciază ca neîntemeiată.

Chestionarul de constatare și evaluare a riscurilor reprezintă un document intern de lucru utilizat de agentul constatator în procesul de colectare și analiză a informațiilor necesare pentru aprecierea existenței unui risc de violență în familie. Acesta constituie o etapă intermediară a procedurii administrative și nu produce, prin el însuși, efecte juridice directe asupra drepturilor și obligațiilor persoanelor

vizate. Documentul respectiv nu stabilește drepturi, obligații, interdicții sau sancțiuni și nu modifică raporturi juridice de drept public. Efectele juridice externe au fost generate exclusiv prin emiterea ordinului de restricție de urgență, și nu prin completarea chestionarului de evaluare.

În aceste condiții, chestionarul contestat reprezintă o operațiune administrativă premergătoare emiterii actului administrativ individual, constituie un formular tipizat, în care presupusa victimă răspunde întrebărilor adresate, iar evaluatorul conchide, în temeiul răspunsurilor respective, asupra nivelului de risc. Dat fiind faptul că în chestionar este reflectată opinia subiectivă a presupusei victime asupra pretinselor acte de agresiune, precum și percepția acesteia referitoare la existența unui eventual pericol, documentul respectiv nu conține prin el însuși o constatare definitivă și obligatorie a unor împrejurări de fapt și nici nu stabilește în mod autonom existența sau inexistența violenței în familie.

Instanța reține că rolul acestui formular este unul exclusiv tehnic și auxiliar, fiind destinat sprijinirii agentului constatator în procesul de apreciere a circumstanțelor cauzei și a oportunității aplicării măsurilor prevăzute de lege. Concluziile consemnate în chestionar nu produc efecte juridice directe asupra persoanei evaluate, nu nasc, nu modifică și nu sting raporturi juridice de drept public și nu instituie prin ele însele obligații, interdicții sau restrângeri de drepturi.

Prin urmare, instanța va respinge ca neîntemeiată pretenția privind anularea chestionarului de constatare și evaluare a riscurilor din 31 iulie 2025, întrucât documentul contestat constituie o simplă operațiune administrativă preparatorie, lipsită de efecte juridice autonome, iar eventuala sa ilegalitate este absorbită de analiza legalității actului administrativ individual emis ulterior în baza acestuia.

În partea ce ține de argumentul reclamantului privind pretinsa lipsă de competență teritorială a Inspectoratului de Poliție Buiucani la emiterea ordinului de restricție de urgență, instanța îl apreciază ca fiind neîntemeiat și lipsit de suport juridic.

Reclamantul a susținut că, întrucât domiciliul presupusei victime s-ar afla în raza de competență a unui alt inspectorat de poliție, actul contestat a fost emis de o autoritate ce nu era competentă teritorial, ceea ce ar atrage automat ilegalitatea întregii proceduri. Instanța nu poate reține această argumentare.

În conformitate cu prevederile art. 13 din Legea nr. 45/2007 cu privire la prevenirea și combaterea violenței în familie, legiuitorul a instituit un regim special de sesizare și intervenție în cazurile de violență în familie, caracterizat prin flexibilitate procedurală și prioritate acordată protecției efective a victimei. Astfel, cererea sau sesizarea privind actele de violență poate fi depusă la mai multe autorități sau în mai multe locuri alternative: la domiciliul victimei, la reședința temporară a acesteia, la domiciliul agresorului, la locul unde victima a solicitat ajutor sau la locul săvârșirii presupusului act de violență.

Această reglementare reflectă opțiunea clară a legiuitorului de a acorda prioritate intervenției rapide și eficiente în scopul protejării victimei, în detrimentul unei interpretări rigide a competenței teritoriale, caracteristice dreptului administrativ general. Prin urmare, în materia violenței în familie, competența nu este una strict formală și exclusivă, ci una funcțională și alternativă, determinată de necesitatea asigurării intervenției imediate a organului de poliție aflat cel mai aproape de situația de risc.

În speță, ordinul de restricție de urgență a fost emis de un organ al poliției învestit cu atribuții legale în domeniul prevenirii și combaterii violenței în familie, în urma sesizării unei posibile situații de risc, a evaluării circumstanțelor de fapt și a aprecierii existenței unui pericol iminent pentru presupusa victimă. Exercitarea acestei competențe nu este condiționată de o verificare prealabilă rigidă a domiciliului formal al părților, ci de locul și contextul în care se manifestă sau este raportat riscul de violență, precum și de necesitatea intervenției prompte.

Instanța reține că în materia măsurilor de protecție urgente, criteriul determinant nu este exclusiv cel al competenței teritoriale în sens formal, ci existența unei atribuții legale generale a organului de poliție de a interveni imediat în situații de violență în familie, oriunde acestea sunt semnalate și constatate.

În acest context, instanța constată că invocarea pretinsei lipse de competență teritorială nu este de natură să afecteze valabilitatea ordinului contestat, întrucât autoritatea emitentă a acționat în cadrul atribuțiilor sale legale generale în materia prevenirii violenței în familie, iar intervenția sa a fost determinată de necesitatea protecției imediate a presupusei victime. A admite interpretarea propusă de reclamant ar echivala cu golirea de conținut a mecanismului legal de intervenție urgentă și cu afectarea eficienței sistemului de protecție instituit de Legea nr. 45/2007.

Suplimentar, instanța consideră necesar să se expună asupra motivului adoptării soluției de a anula ordinul contestat, în detrimentul soluției de constatare a ilegalității ordinului, reieșind din perspectiva configurației acțiunilor prevăzute de Codul administrativ și a efectelor juridice ale actului contestat.

În esență, ordinul de restricție de urgență nr. 207 din 01 august 2025 a fost emis pentru o perioadă determinată de 5 zile, cu aplicare imediată și cu caracter strict temporar, respectiv până la data de 06 august 2025. La momentul examinării cauzei în fond, acest act administrativ își epuizase deja efectele juridice prin simpla scurgere a termenului pentru care a fost emis. În consecință, nu mai subzista o ingerință actuală în drepturile reclamantului, iar actul nu mai producea efecte juridice în prezentul și viitorul imediat.

În aceste condiții, instanța reține că acțiunea în contestare reglementată de art. 206 alin. (1) lit. a) din Codul administrativ are ca finalitate înlăturarea din ordinea juridică a unui act administrativ individual în măsura în care acesta

produce sau continuă să producă efecte juridice. Or, odată cu executarea integrală a ordinului de restricție de urgență, finalitatea specifică acțiunii în contestare, aceea de a suprima efectele juridice viitoare ale actului, nu mai poate fi atinsă în mod direct.

Totodată, Codul administrativ nu reglementează în mod expres o acțiune distinctă având ca obiect exclusiv „constatarea ilegalității" unui act administrativ individual consumat, în afara ipotezelor strict prevăzute de lege, cum ar fi acțiunea în constatarea nulității absolute în condițiile art. 224 din Cod. În lipsa unei asemenea configurații procesuale autonome pentru simple constatări de legalitate/ilegalitate fără efect util practic, instanța este ținută să se încadreze strict în tipurile de acțiuni prevăzute la art. 206 din Codul administrativ, care sunt de strictă interpretare.

Cu toate acestea, instanța reține că epuizarea efectelor unui act administrativ individual nu echivalează cu excluderea automată a controlului de legalitate, însă acesta trebuie să fie justificat prin existența unui interes juridic actual și determinat, derivat din efecte juridice persistente sau din necesitatea înlăturării unor consecințe juridice concrete ale actului. În speță, aceste consecințe au fost generate exclusiv pe durata de valabilitate a ordinului, iar reclamantul nu a invocat și nici nu s-a probat existența unor efecte juridice autonome, ulterioare încetării actului.

În consecință, instanța reține că, în lipsa unui temei legal expres care să consacre o acțiune de constatare a ilegalității unui act administrativ individual consumat, precum și în absența unui interes juridic actual generat de efecte juridice subsecvente încetării actului, controlul de legalitate exercitat de instanța de contencios administrativ trebuie circumscris strict cadrului acțiunii în contestare prevăzute de art. 206 alin. (1) lit. a) din Codul administrativ. Prin urmare, examinarea legalității ordinului de restricție de urgență a fost realizată exclusiv în vederea soluționării capătului de cerere în anulare, efectul juridic al acestei soluții absorbând orice eventuală necesitate de pronunțare asupra unei constatări distincte.

Cu referire la cerința reclamantului privind încasarea cheltuielilor de asistență juridică, instanța de judecată reține următoarele.

Conform art. 195 din Codul administrativ, procedura acțiunii în contenciosul administrativ se desfășoară conform prevederilor prezentului cod. Suplimentar se aplică corespunzător prevederile Codului de procedura civilă, cu excepția art. 169-171.

În conformitate cu art. 94 alin. (1) din Codul de procedură civilă, instanța judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să plătească, la cererea părții care a avut câștig de cauză cheltuielile de judecată. Dacă acțiunea reclamantului a fost admisă parțial, acestuia i se compensează cheltuielile de judecată proporțional părții admise din pretenții, iar pârâtului – proporțional părții respinse din pretențiile reclamantului.

În conformitate cu art. 96 alin (1) din Codul de procedură civilă, instanța judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să compenseze părții care a avut câștig de cauză cheltuielile ei de asistență juridică, în măsura în care acestea au fost reale, necesare și rezonabile. Aliniatul (1^1) al aceluiași articol statuează că, cheltuielile menționate la alin. (1) se compensează părții care a avut câștig de cauză dacă aceasta a fost reprezentată în judecată de un avocat.

În conformitate cu prevederile art. 82 din Codul de procedură civilă, cheltuielile de judecată se compun din taxa de stat, taxa de timbru şi *cheltuielile de judecare a cauzei.*

În conformitate cu art. 90 din Codul de procedură civilă, din cheltuielile de judecare a pricinii fac parte:

a) sumele plătite martorilor, interpreţilor, experţilor şi specialiştilor;

b) cheltuielile de efectuare a cercetărilor la faţa locului;

c) cheltuielile de înştiinţare şi chemare a părţilor în judecată;

d) cheltuielile de transport şi de cazare suportate de părţi şi de alţi participanţi la proces în legătură cu prezentarea lor în instanţă;

e) cheltuielile suportate de cetăţenii străini şi de apatrizi în legătură cu plata interpretului dacă tratatele internaţionale la care Republica Moldova este parte nu prevăd altfel;

f) cheltuielile de căutare a pârâtului;

g) cheltuielile de efectuare a expertizei;

h) cheltuielile de executare a actelor judiciare;

i) *cheltuielile de asistenţă juridică*;

j) cheltuielile de declarare a insolvabilităţii;

k) compensaţiile pentru timpul de muncă pierdut;

l) alte cheltuieli necesare, suportate de instanţă şi de participanţii la proces.

În acest sens, instanța de judecată reține că, reclamantul, a fost reprezentat în instanța de judecată de avocata Liliana Bînzari, în baza mandatului avocațial seria/numărul MA 2350042 (f.d. 5).

Conform Recomandării privind cuantumul onorariilor avocaților şi compensarea de către instanțele de judecată a cheltuielilor de asistență juridică, aprobată de către Consiliul Uniunii Avocaților din Republica Moldova, prin decizia nr. 2 din 30 martie 2012, pornind de la practica CtEDO, care prevede că cheltuielile pentru asistența juridică şi onorariul avocatului trebuie să fie necesare, realmente angajate şi rezonabile ca mărime, să țină cont de complexitatea cauzei; dificultatea problemelor juridice ridicate de speță, aportul avocatului la soluționarea cauzei, timpul şi munca depusă de avocat, aptitudinile speciale necesare pentru a acorda asistența.

Astfel, întru justificarea cheltuielilor de asistență juridică acordată reclamantului, pe marginea prezentei acțiuni, la actele cauzei a fost anexat bonul de

plată seria DAA nr. 70899760 din 10 octombrie 2025 în suma de 9 000 lei (f.d. 57).

Instanța de judecată relevă că cheltuielile, care se indică că au fost suportate de către reclamantul Alexandru Mîndrescu, pentru asistență juridică în sumă de 9 000 lei, nu sunt rezonabile, or prezenta cauză a fost examinată în fond într-o singură ședință de judecată care a avut loc la 10 martie 2025, deliberarea și pronunțarea hotărârii fiind amânate pentru 25 martie 2026.

În acest context, instanța reține și natura juridică a raportului litigios, care nu prezintă un grad de dificultate sporită, iar actele întocmite în vederea exercitării mandatului nu au constituit un corp complex de acțiuni, ținând cont de criteriile de apreciere a cheltuielilor pentru asistență juridică desprinse din prevederile articolului precitat, în coroborare cu prevederile din jurisprudenţa CtEDO, instanța de judecată apreciază că suma de 9 000 (nouă mii) lei nu este una rezonabilă în coraport cu munca efectuată și timpul irosit.

Reieșind din cele menționate, instanța de judecată concluzionează în privința admiterii parțiale a pretenției reclamantului privind încasarea cheltuielilor de judecată în mărime de 4 500 (patru mii cinci sute) lei.

În conformitate cu prevederile art. 207 alin. (1), 224 alin. (1) lit. a), 225, 229, 232 din Codul administrativ, instanţa de judecată

h o t ă r ă ș t e :

Se admite parțial acțiunea de contencios administrativ înaintată de Alexandru Mîndrescu, prin intermediul avocatei Liliana Bînzari, împotriva Inspectoratului de Poliție Buiucani, terț Maria Mîndrescu, privind anularea ordinului de restricție de urgență nr. 207 din 01 august 2025 emis în privința lui Alexandru Mîndrescu; anularea ca fiind neîntemeiat a chestionarului de constatare și evaluare a riscurilor în cazurile de violență în familie din 31 iulie 2025; anularea refuzului de a admite cererea prealabilă încasarea cheltuielilor de judecată.

Se anulează ordinul de restricție de urgență nr. 207 din 01 august 2025 emis de Inspectoratul de Poliție Buiucani în privința lui Alexandru Mîndrescu.

Se încasează de la Inspectoratul de Poliție Buiucani în beneficiul lui Alexandru Mîndrescu suma de 4500 (patru mii cinci sute) lei cu titlu de cheltuieli de asistență juridică.

În rest acțiunea se respinge ca fiind neîntemeiată.

Pretenția cu privire la anularea deciziei Inspectoratului de Poliție Buiucani din 01 august 2025 „privind rezultatul examinării materialului înregistrat în R-II cu nr. 12334 din 30 iulie 2025” în partea în care s-a propus de a-l lua în evidență pe Alexandru Mîndrescu ca agresor de familie, se declară inadmisibilă în temeiul prevederilor art. 207 alin. (1) din Codul administrativ.

Hotărârea este cu drept de atac la Curtea de Apel Centru în termen de 30 zile de la pronunţarea dispozitivului hotărârii, prin intermediul Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani.

Președintele ședinței,
judecătorul Ina Pruteanu

Copia corespunde originalului.
Judecătorul Ina Pruteanu